ԴԱՆԻԷԼ ԺԵՐԱՐԻ (ԽՐԼԱՔԵԱՆ) ԵՐԵԿՈՅԹԸ ՊՈՊԻՆՈՅԻ ՄԷՋ

18 ՓԵՏՐՈՒԱՐ, 1974

Վարժարանի աշակերտները կ'երգեն Տօնածառի հանդէսին, ղեկավարութեամբ՝ Պ. Գ. Եանպէկեանի

1973ի աւանդական Տօնածառի հանդէսն էր, կազմակերպուած Վարժարանի Ծնողաց Միութեան կողմէ՝ Վարժարանի սրահին մէջ։ Ներկայ էր, ինչպէս միշտ, խուռն բազմութիւն մը, որուն մէջ կը նշմարուէր նաեւ Դանիէլ Ժերար իր համակրելի դիմագիծով, յատկանշական բոլորաձեւ գլխարկով. մէասին էր նաեւ Տրնիզ Կլազեր, հեռատեսիլի խօսնակներէն։ Նոյն սեղանի շուրջ էին Կառավարենց եւ տիկինը՝ Այտա, հանրածանօթ Շարթ իր ընտանիքով. բոլորն ալ մէասին կը խօսէին ու կը ճաշէին։

Երբ ժամանակը բաւական յառաջացած էր, ներկաները նկատն ձայն բարձրացնել գոչելով. «Երգ մը, երգ մը, Ժանիէլ Ժերար». արձագանգ չտուաւ։ Ձայները կրկնապատկուեցան եւ զօրացան. դիմանալ կամ լռել կարելի չէր։ Բեմ ելաւ Դանիէլ եւ ըսաւ. «Ի՞նչպէս էք, աղէ՞կ էք···, ակնարկելով «Թի լա լա»ին. այսօր հոս չեմ կրնար երգել, բայց Մարտ 6էն առաջ կը խոստանամ երեկոյթ մը տալ՝ ի նպաստ Վարժարանի նոր շէնքին կառուցման, այդ սրահին մէջ որ դուք կը փափաքիք»։ Ծափահարութիւն, խանդավառութիւն, «կեցցէ՛»ներ, ստորագրութիւններ ծածկեցին արուեստագէտը ամբողջութեամբ

Հոս սկիզբ առին նախապատրաստական խորհրդածութիւններ. թէեւ արձակուրդի եւ տօներու շրջանն էր, բայց խորհելով որ նման առաջարկ մը չէր կարելի մերժել կամ անտեսել, որոշեցինք սարքել երեկոյթը 28 Փետրուարին, Հինգշաբթի գիշեր, Պոպինոյի սրահին մէջ։

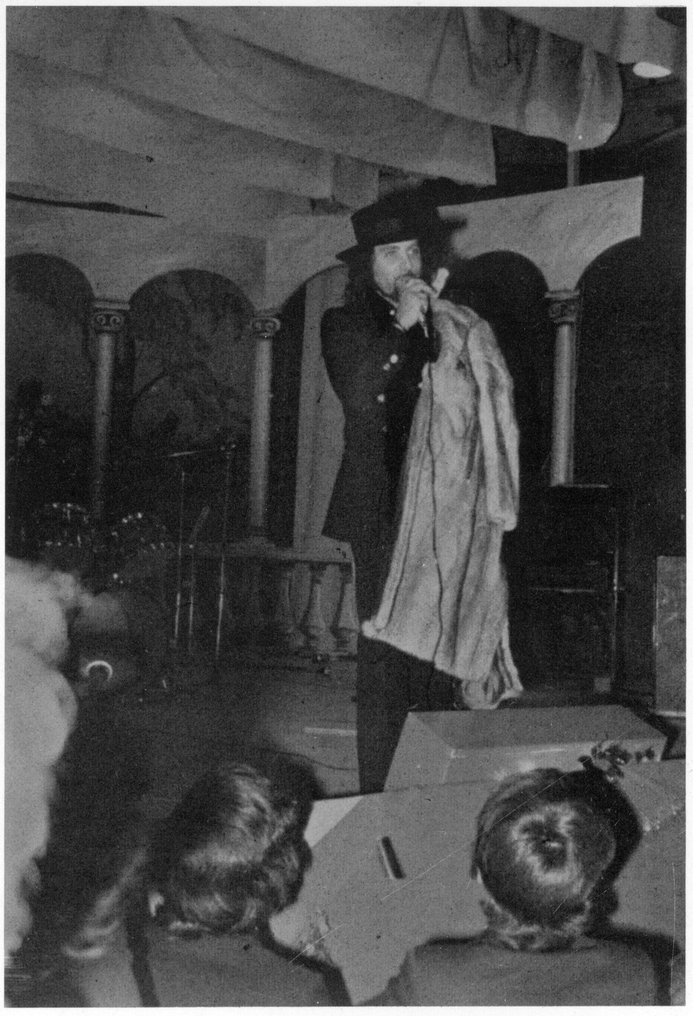

Դանիէլ Ժերար Վարժարանի բեմին վրայ կը խօսի ու կը խոստանայ երեկոյթ մը տալ